

פאולה בן-גוריון, אחות

לפני עשרים שנה הקימה אגודת זבולון צריף עזרה ראשונה על שפת ימה של תל-אביב. ליד הרופאה עזרה אחות. בתמונה: היא אחות פאולה בן-גוריון משיבה, יחד עם המצלל יוסקה וייסמן, את רוחו של ניצול מטביעה באחד מימות הקיץ 1932. לשירות זה זכו מתרחצי שפת ימה של תל-אביב בת 40 אלף הנפשות רק הודות לכמה נשות זבולון עסקניות שטרחו ביום סרט ובגביית תרומות להקמת תחנת העזרה הראשונה לחוף ים תל-אביב. פאולה בן-גוריון ביכרה את העבודה המעשית על העסקנות, התמסרה לתפקידה עשר שעות ליום.

אם שכורה. מציל אמריקאי אין-אונים מול יגונה של אם (משמאל) שאיבדה את בתה בח'הטבט (הגויה לרגלי המציל) על חוף רחצה של אגם קל פורני. המציל נועל רגלי צפרזע וחובש (על ידו) כובע צלילה, בעזרתו הוא נכנס למים

דברו של מציל

„עשרים ואחד! עשרים ושתיים!“ לא נשמע שום הנהגה אחר מלבד קול בכי עציר של האם ויד האב העוברת על שכמה של האם. האם מובלת הביתה ורק האב נשאר ומשפשף את הכפות הקטנות ולוחץ אותו ללבו. ומתוך עיניו הבוכיות בד מיד פורצים סילוני בקשה ולמרות שהניד יודע שאין תקוה לילד אתה ממשיך בעבודתך בקצב: „עשרים ואחת! עשרים ושתיים!“ אתה מיווע, שרירי הדיים נפוחים. האב הופך, לנגד עיניך, לאיש שיבה. אסור לחדול, רופאי מגן וודאדם מביאים את בקבוק החמצן החדשני, אך הגוף הקטן מתחיל להתאבן. כעת הנך יודע מה זאח אומרת למות בטביעה ואתה יודע שזה לא המקרה הראשון והאחרון. אתה יודע שגם השנה ובשנים הבאות ימותו אלפים בטביעה. ואתה יודע שברוב המקרים היתה קצת זהירות מונעת את האסון.

אמיד אבינרי, מציל

ואלה כללי הזהירות: אל תתרחק מייד אחרי האוכל. חכה לי פחות שעתים, כי התכווצות שרירי הי בטן היא כוחת מידי גם לשחינים מובהד קים (להבדיל מהתכווצות שרירי הידיים או הרגליים עליהן אפשר להשתלט על ידי צלילה ומישוש מקום ההתכווצות). אל תשחה למרחקים ארוכים לבדך אלא אך ורק בלוויית הברים או סירה. אם בכל זאת התלשט לשחות כרחק ארוך שחה לאורך החוף. באם נסחפת בזרם-חזור, דע שהמים אינם סוחפים אותך למטה אלא רק לאחור. נצל את הגלים והבוהים עליידי הרמת הרגליים למעלה והעלה את גופך עד כמה שאפשר על פני המים. אל תבהל באם הנך נסחף לאחור, תן לזרם להובילך למקום נוח, אל תלחם בזרם! באם אינך מציל מובהק, אל תחפו לעזור להציל! זכור שגם מציל מאומן אינו מציל רק בידים בלבד, הוא משתמש במכשירים כגון סירה חבלים וגלגלים, אך במקום שלא מצויים מכשירים גם קרש. פחית ואפילו מגבת יכולים לעזור.

בהם דרושה התמסרות שלמה, בפנייה לנוער. אפשר לטפה, בין בני ארץ שמרבייתם גדלים ממש על חושיהם, רצון ללכת למקצוע ההצלה. אפשר כשלב ראשון, לגייס מצילים חובבים מביין השחינים הצעירים. צעד לא פחות חשוב להקטנת מספר הטביעות הוא תינוך המתרחצים. ילדים רבים שי טבעו בים, היו ללא ספק חיים עוד היום לוא היו בחברת מבוגרים. מבוגרים רבים שגמרו חייהם בוקר שבת אחד יפה, היו עדיין ביין החיים לוא היו קצת יותר זהירים. אמר מציל אחד: איש היווע, כי הים חזק ממנו ועל כן מפתח מפניו, הוא בעל סיכויים למות מיתה יבשה. כי להבדיל ממצבים אחרים, הי סיסמה של אורחי שפת הים חייבת להיות „יחי הפחד!“

המתקבל היום לתפקיד זה, משתכר מעט יור תר מפועל שחור המנקה רחובות. עבודתו היא רבת אחריות, למלא תפקידו בנאמנות חייב הוא בריכוז מתמיד, תשומת לב אך ורק לחובתו. הוא אינו יכול להיות צעיר המחפש את ההנאה במקצועו, את תענוג המצאותו בשמש, היותו אידיאל שווף של הבנות המחפשות את חברתו. הוא חייב להיות בעל שפע של ידיעות נר סף על כשרונו כשחיין טוב. קורס של שלוש שנים יום, כפי שהוא ניתן כיום, יקנה לו בקושי את ההכשרה הנחוצה לדעת לפעול באותן השניות העלולות לעשות את כל היי הבדל ביין חיים ומות של האיש השצלית למשורתו מהים. הפתרון נעוץ, כמו בשטחים רבים דומים,

כושרו, ועדיין להיות ממונה על חיי האנשים בחופו. אין גם כל חוק המחייב מספר מצילים מסויים במקום מסויים. צמצום או הגדלה מספרם נתון בידי המועצה המקומית. כיוון שהיא אינה אחראית בפני החוק על מקרי הטביעה המתארכים בשטח שיפוטתה, גורמים לעתים תכופות שיקולים תקציביים על שיי קולי חיים ומות. מציל אחד פחות או מציל אחד יותר עושה הבדל בספר החשבונות, בעמודת המשכורות. טבוע אחד יותר או טבוע אחד פחות אינו מחולל הבדל זה. הוא נזקף על חשבון עצמו.

הסיסמה: „יחי הפחד!“ הגדלת מספר המצילים בחופי הארץ תלוי בראש וראשונה בתנאים שיוכלו להציע להם. איש

על השבון עצמו. ריבוי מצילים בחוף פים בהם נוהגים להתרחץ, הוא הצעד החשוב ביותר. בארצות חוף אחראי הצלב האדום למצילים, מדהבן את הנוער להתמחות במקצוע, מכבד איתו באותות הצטיינות. תגן דוד אדום מבורך בצרות כספיות גם בלי תור ספת אחריות. הרשויות המקומיות והעירייה, שהן בעלות מקצוע ההצלה בארץ, אינן חייבות לשמור על כל באר עזובה, כל נחל, כל קטע חוף הנמצאים בשטחן. רשויות הן על דעת עצמן, להעמיד מצילים במקום שמחליטים עליו כעל נקודת רחצה רשמית. כל יתר המקומות נשארים ללא השגחה. הן יכולות לבחור את המצילים לפי שיקוליהן בלי לערוך בדיקות כושר גופני מדי עונה. למעשה יכול המציל להזדקן במקצועו, לאבד את